

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Her ved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til arvelov samt forslag til lov om ændringer i skifteloven.

Hovedbestemmelserne i den gældende danske arvelovgivning findes i den af Anders Sandøe Ørsted forfattede arveforordning af 21. maj 1845. Ved lov nr. 120 af 20. april 1926 er der givet særlige regler om ægtefællers arveret og uskiftet bo. Ud over de ændringer, arveforordningen herved er gennemgået, er der sket enkelte andre ændringer af forordningen, således i 1937 ved indførelse af arveret for børn uden for ægteskab og ved den i 1954 gennemførte begrænsning af arveklasserne. I over 100 år har arveforordningen dannet grundstammen i den danske arvelovgivning, og den har gennem sin klare opbygning og sine udførlige regler gjort god fyldest og været medvirkende til, at antallet af arveretlige sager for domstolene her i landet ikke er overvældende stort. Alligevel har det måttet erkendes, at arveforordningen på forskellige punkter ikke mere kan betragtes som tidssvarende, og at der i det hele tiltrænges en samlet kodifikation af arvelovgivningen.

Dette var baggrunden for, at der allerede i 1936 blev nedsat en kommission til at overveje spørgsmålet om revision af bl. a. reglerne om arv og uskiftet bo og eventuelt at udarbejde forslag til forandring af lovgivningen på dette område. På grundlag af det i kommissionens betænkning fra 1941 indeholdte lovudkast blev der herefter i rigsdagssamlingen i 1946-47 af den daværende justitsminister i landstinget fremsat forslag til en ny arvelov. Forslaget blev imidlertid ikke færdigbehandlet i tinget og er ikke senere blevet genfremsat.

På det nordiske justitsministermøde i Stockholm i december 1953 opnåedes der imidlertid enighed om, at der skulle indledes nordiske forhandlinger med henblik på at opnå større ensartethed på arvelovgivningens område, og justitsministeriet nedsatte på denne baggrund i 1954 et arvelovsudvalg. I juni 1961 afgav udvalget betænkning indeholdende udkast til arvelov, udkast til lov om ændringer i skifteloven samt bemærkninger til lovudkastene.

De af udvalget udarbejdede udkast indeholder en hensigtsmæssig kodifikation af den danske arveret, og på en række punkter er der foreslået sådanne ændringer i gældende ret, at reglerne i højere grad end de gældende bestemmelser imødekommer vor tids behov. Hovedtendensen i udvalgets forslag går i retning af at styrke den arve- og skifteretlige stilling for arveladerens efterlevende ægtefælle. Denne tendens, som jeg er helt enig i, stemmer efter min mening med den almindelige opfattelse i befolkningen.

I betragtning af den store betydning, som det efter min mening vil have omsider at få gennemført en tidssvarende arvelov, har jeg på grundlag af udvalgets udkast villet fremsætte de foreliggende forslag i indeværende samling. Jeg er naturligvis helt klar over, at forslagene ikke kan gennemføres inden samlingens slutning, men jeg har fundet det rigtigst, så snart vi i justitsministeriet havde tilendebragt overvejelserne på grundlag af betænkningen, at fremlægge resultatet af disse overvejelser. Der er jo tale om forslag til en betydningsfuld lovgivning, som nu kan blive alsidigt belyst dels gennem behandlingen i dette høje ting, dels gennem den offentlige debat, som jeg håber fremsættelsen af forslagene vil medføre.

Indholdet af det foreliggende forslag til arvelov er i alt væsentligt — og skiftelovsforslaget fuldstændigt — i overensstemmelse med udvalgets udkast. I bemærkningerne til arvelovsforslaget er der nærmere redegjort for de enkelte punkter, på hvilke jeg har ment at burde fravige de af udvalget foreslåede regler.

Jeg skal ikke her indlade mig på en detaljeret gennemgang af arvelovsforslagets enkelte paragraffer, men blot fremhæve visse hovedpunkter.

Kapitel I indeholder de almindelige bestemmelser om slægtens arveret. Der findes ikke her nogen særlig bestemmelse om det arveretlige forhold mellem børn uden for ægteskab og deres forældre, og dette indebærer den ændring i forhold til gældende ret, at der indføres fuld gensidig arveret mellem børn uden for ægteskab og faderen og dennes slægt, på samme måde som det stedse har været tilfældet i forhold til moderen og mellem ægtebørn og deres slægt.